
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 149, oktober 2017

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>

De Rode Draad in het Nieuwe Testament

Deel 3

De Brieven van Paulus en de Brief aan de Hebreëën

1. De Brieven van Paulus

“Maar de Here zei tot hem [Ananias]: Ga, want deze is Mij een uitverkoren werktuig om mijn naam te brengen voor heidenen en koningen en de kinderen van Israël; want Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet ter wille van mijn naam” (Hand. 9:15-16).

De bekering van Saul en zijn bediening in het boek van de Handelingen van de Apostelen geeft al de voorzet naar de voortschrijdende openbaring in zijn brieven, de brieven van Paulus. Paulus is de Romeinse naam van Saul.

Paulus is de belangrijkste menselijke vertolker van het christelijke leven en Lukas heeft dan ook veel te zeggen over Paulus en zijn boodschap.

De bekering van Saul op de weg naar Damascus is al heel opmerkelijk, zoals elke ontmoeting met de Heer opmerkelijk is. Een paar zinnen van Heer drongen diep in zijn hart door en deden hem op de grond vallen: “Saul, Saul, waarom vervolgt u Mij? ... Ik ben Jezus, die u vervolgt” (Hand. 9:4-5). Sauls antwoord ging gepaard met twee vragen: 1) “Wie bent U, Here?” (9:5) en 2) “Here, wat wilt U dat ik doen zal?” (9:6). Dit zijn twee vragen die we heel ons leven moeten blijven stellen en ze worden steeds beantwoord door het geloof en door openbaring.

Na zijn bekering had Paulus heel wat op een rijtje te stellen, met name het getuigenis van Christus in de Schriften. In zijn brief aan de Galaten getuigde Paulus:

“Maar toen het Hem, die mij van de schoot van mijn moeder aan afgezonderd en door zijn genade geroepen heeft, behaagd had, zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Hem onder de heidenen verkondigen zou, ben ik geen ogenblik te rade gegaan met vlees en bloed; ook ben ik niet naar Jeruzalem gereisd tot hen, die reeds voor mij apostelen waren, maar ik ben naar Arabië vertrokken en vandaar naar Damascus teruggekeerd” (Gal. 1:15-17).

Paulus zag dat God hem van te voren had afgezonderd en geroepen, zoals dat ook geldt voor ons. De hele bediening van Paulus kan echter samengevat worden in deze uitdrukking “*Zijn Zoon in mij te openbaren*”. Galaten 2:20 is de meest compacte uitleg hiervan.

Het is duidelijk dat Paulus na zijn bekering op adem moest komen. De overvloed van gedachten moesten geordend worden en de gevoelens moesten bedaren. De woestijn van Arabië en haar eenzaamheid was hier bij uitstek geschikt voor. De woestijn was altijd al de voedster geweest van grote profeten en geweldige predikers, zoals later ook de kerkvaders Gregorius van Nazianze en Johannes Chrysostomus. In de retraite-tijd van drie jaar had Paulus de raven van Elia niet nodig, want hij kon prima in zijn onderhoud voorzien als tentenmaker. Lukas vermeldt Paulus’ tijd in Arabië niet, omdat hij er niets over wist of omdat Paulus hem daarover alleen vertrouwelijk had gesproken. Hoe dan ook, Paulus zou de vertolker worden van het Nieuwe Verbond. De zegen van dit Nieuwe Verbond zou deel worden van een nieuw lichaam, de Gemeente van Jezus Christus. Het Nieuwe Verbond zal in de toekomst ook het Oude Verbond vervangen dat God met Israël sloot (Jer. 31:31). De bekering van Saul is daarom niet alleen een patroon, een type, van de bekering van de individuele gelovige, maar ook van de nationale bekering van Israël. Het is een overgang van het oude naar het nieuwe.

Paulus bekering — Een type van de toekomstige bekering van Israël

“Dit is een getrouw woord en alle aanneming waard, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaren te behouden, onder welke ik een eerste plaats inneem. Maar hiertoe is mij ontferming bewezen, dat Jezus Christus in de eerste plaats in mij zijn ganse lankmoedigheid zou bewijzen tot een voorbeeld voor hen, die later op Hem zouden vertrouwen ten eeuwigen leven” (1 Tim. 1:15,16).

In deze verzen zien we dat de eerste komst van Christus als doel had “om zondaren te behouden”, ook het behoud van Paulus. Maar zijn bekering zou een patroon zijn “*tot een voorbeeld* [‘type’] *voor hen, die later op Hem zouden vertrouwen ten eeuwigen leven*”.

De vraag is waar Paulus in het bijzonder naar verwijst als hij over ‘hen’ spreekt, over ‘Israël’ of de ‘heidene’? Paulus werd behouden op een persoonlijke, zichtbare en letterlijke aanwezigheid van de Heer. Dit stemt overeen met de antitype dat Israël als natie op één dag behouden zal worden.

“Wie heeft zo iets gehoord, wie heeft iets dergelijks gezien? Wordt een land op een dag voortgebracht of een volk op eenmaal geboren? Maar Sion heeft nauwelijks barensweeën gekregen, of zij baarde haar kinderen” (Jes. 66:8).

Hier zien we dat het leven en de bediening van Paulus zich richt op Christus en Zijn geheimenis, op Israël, de volkeren (heidenen), de Gemeente van Jezus Christus en het Nieuwe Verbond. Zoals Israël eens een Getuige zal zijn voor alle volkeren, was Paulus het als type van Israël al binnen het Romeinse rijk.

De Gemeente van Jezus Christus

De gemeente van Christus is in beeld gekomen na de verwerping van haar Messias door Israël:

“Daarom, Ik zeg u, dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden en het zal gegeven worden aan een volk, dat de vruchten daarvan opbrengt” (Matt. 21:43).

Dit “volk” is de gemeente die het koninkrijk van God, het koninkrijk van de hemelen, zal beërven. Om het komende koninkrijk goed te begrijpen, moeten we goed het onderscheid zien tussen het hemelse deel en het aardse deel van het komende koninkrijk. Zonder dit onderscheid is het onmogelijk te zien waar het om gaat in het Nieuwe Testament met betrekking tot Gods heerschappij met de mens. De Schrift noemt in het bijzonder drie zonen: Christus, Israël en de Gemeente. Al deze drie zonen zijn eerstgeborene zonen: 1) Ex. 4:22,23: *“Israël is mijn eerstgeborene zoon”*, 2) Col. 1:15,18: *“Christus is de eerstgeborene uit de doden en de eerstgeborene van ganse schepping”* en 3) Hebr. 12:23: De Gemeente, ook beschreven als eerstgeborene: *“een plechtige vergadering van eerstgeborenen.”*

Al deze drie zonen zijn zaad van Abraham (Gal. 3:15,16,29), en het dubbel deel omvat de heerschappij van het hemelse deel over het aardse deel van het komende koninkrijk. Israël heeft haar hemelse deel, het koninkrijk van de hemelen, verspeeld (Matt. 21:43), en heeft alleen haar aardse deel over. De beloften die daarmee zijn verbonden, zullen straks in alle heerlijkheid worden vervuld. Zo heeft de gemeente een hemelse roeping (Hebr. 3:1), en heeft Israël een aardse roeping.

De eerstgeborene in het Oude Testament bezat het zogenaamde eerstgeboorterecht (Deut. 21:15-17). Dit recht hield in dat de oudste zoon een dubbel deel van de erfenis ontving. Dit extra deel was vervreemdbaar, terwijl het enkele deel van alle zonen, ook van de oudste, onvervreemdbaar was. Israël was als eerstgeborene zoon, de ontvanger van hemelse en aardse beloften. Het aardse deel was het onvervreembare deel, terwijl het hemelse deel vervreemdbaar was. Door de verwerping van haar Messias, heeft Israël haar hemelse deel verspeeld en is de gemeente van Christus de ontvanger geworden van deze hemelse beloften (vgl. Matt. 21:43). De gemeente van Christus wordt echter ook een eerstgeborene zoon genoemd (Hebr. 12:22-24). Dat betekent dat christenen als eerstgeborene zonen ook deel hebben aan hemelse en aardse beloften. Aan de overwinnende christen wordt de belofte gegeven om in het millennium vanuit de hemelen over de aarde te heersen met Christus (vgl. Openb. 2:26).

Dit alles wordt uitgewerkt in de brieven van Paulus en in de brief aan de Hebrëeën. Hoe een christen overwint en het einddoel van zijn geloof bereikt (1 Petrus 1:9), laat Paulus zien door zijn inzicht in het geheimenis van Christus.

Het geheimenis van Christus

Een geheimenis of verborgenheid is iets wat alleen bij ingewijden bekend is. Het geheimenis in het Nieuwe Testament is door het evangelie door de Heer bekendgemaakt (Joh. 17:21), en door Paulus verder geopenbaard.

Zo lezen we in Colossenzen 1:26:

“Het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar thans geopenbaard aan zijn heiligen” (Col. 1:26).

Het geheimenis in het Nieuwe Testament heeft verschillende aspecten. Allereerst is er **het geheimenis van Christus**: *“Daarnaar kunt gij bij het lezen u een begrip vormen van mijn inzicht in het geheimenis van Christus”* (Ef. 3:4). Verder kennen we **het geheimenis van het evangelie**, dat we als een onderdeel van het geheimenis van Christus kunnen beschouwen:

“Ook voor mij, dat mij bij het openen van mijn mond het woord geschonken worde, om vrijmoedig het geheimenis van het evangelie bekend te maken” (Ef. 6:19).

Verder kennen we nog **het geheimenis van de wetteloosheid**:

“Want het geheimenis van de wetteloosheid is reeds in werking; (wacht) slechts totdat hij, die op het ogenblik nog weerhoudt, verwijderd is” (2 Thess. 2:7).

Wanneer we over het geheimenis in het Nieuwe Testament lezen, kunnen we dit terugbrengen tot het geheimenis van Christus en het geheimenis van de wetteloosheid. In beide gevallen is er sprake van de incarnatie van een bovennatuurlijk persoon in de vorm van een mens, hetzij van Christus, hetzij van de antichrist. Christus kwam als een geheimenis. Hij was God die als mens op deze aarde verscheen. *“De wereld heeft Hem niet gekend”* (Joh. 1:10), maar de wereld voelde wel aan dat Hij anders en onverklaarbaar was. Het geheimenis van Christus is dat God in Christus mens werd. Maar dat is niet alles, want in Efeziërs 5:31,32 lezen we:

“Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot een vlees zijn. Dit geheimenis is groot, doch ik spreek met het oog op Christus en op de gemeente”. Dit is de gemeente die Zijn lichaam is (Ef. 1:22,23), en we zien dat de gemeente in het geheimenis wordt betrokken, dat wil zeggen dat het geheimenis niet wordt beperkt tot het individuele lichaam van Christus Zelf, maar tot heel Zijn collectieve lichaam, waarvan Hij het hoofd is. Zó wordt de gemeente van Christus ook een onverklaarbare incarnatie die de wereld niet kan vatten. De gemeente is een collectief geestelijk lichaam, waar God in Christus vlees is geworden. Voor de wereld, die aards is en geen verklaring heeft voor dit hemelse lichaam, blijft dit geheimenis verborgen.

Paulus schrijft verder over het geheimenis van Christus *“dat de heidenen mede-erfgenamen zijn”* (Ef. 3:6). Wat is deze erfenis? De gedachte achter deze erfenis is enerzijds Christus Zelf en alle dingen die in en door Christus zijn geschapen (Col. 1:15-17), en in Hem hun bestaan hebben, en door de Vader aan Christus zijn gegeven als Zijn eigendom. Christenen zijn daarom mede-erfgenamen van alles wat in Christus bestaan heeft, dat wil zeggen in alles wat Hij heeft geschapen, in Zijn heerschappij en in het deelnemen aan de Goddelijke natuur: *“O Here, mijn erfdeel en mijn beker”* (Ps. 16:5).

Het geheimenis van Christus is het thema van heel de Bijbel, vanaf de eerste pagina waarin God de mens voorbestemd heeft tot heerschappij en uiteindelijk tot het eten van de boom van het leven. In Johannes 10:30 en 17:21 zien we ook het geheimenis dat we door de verlossing net zo één zijn met de Christus, als Christus met de Vader. De openbaring van het geheimenis van Christus (Ef. 3:4), verwijst naar de onuitsprekelijke rijkdomen van Gods Zoon (Ef. 3:8). Dit geheimenis werd aan Paulus in haar volheid bekend gemaakt en is nu aan ons geopenbaard. Dit geheimenis is Christus in ons, de hoop van de heerlijkheid (Ef.3:3,4; Col. 1:7). De sleutel tot alle heerlijkheid is daarom het geheimenis van Christus. Paulus beschreef de het geheimenis in één Bijbelvers in Galaten 2:20:

“Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, dat is, niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven.”

Om deze reden is Galaten 2:20 het meest cruciale vers in de Bijbel voor de gelovige. Het vers spreekt over ons als een paradoxale TWEE-EENheid. Voor God zijn er geen paradoxen, maar wel voor ons wanneer zij de natuurlijke orde van dingen tegenspreken. Het Nieuwe Testament staat vol paradoxen, zoals *“Als bedroefd, maar altijd blij”* (2 Cor. 6:10). Er is ook een geheimenis, een mysterie, toen de Heer zei: *“Alle dingen zijn Mij overgegeven door mijn Vader en niemand kent de Zoon dan de Vader, en niemand kent de Vader dan de Zoon en wie de Zoon het wil openbaren”* (Matt. 11:27). Wanneer we onze vereniging in Christus willen zien, moeten we de paradox van onze eenheid zien: twee en toch één. Geloof is de sleutel. Christus en ik zijn TWEE personen die leven als één. TWEE ALS EEN is de sleutel, niet Christus in mij als een aparte entiteit, maar Christus ALS mij. Dit is niet een verandering in mijn ziel en lichaam, maar een verandering van godheid in mij in de geest. Dit is waar Galaten 2:20 over gaat.

Galaten 2:20 is een paradox omdat het een hemelse eenheid beschrijft in aardse woorden. “Ik stierf met Christus ... Nee ik leef ... Nee het is niet ik maar Christus ... en ik leef nu in het vlees ...” Hoe kunnen we leven met zo'n paradox? We omarmen in geloof wat God zegt en maken de sprong in het geloof, zoals een jonge adelaar voor het eerst uit het nest springt om voort te drijven op de vleugels van de vrijheid. Het leven naar Galaten 2:20 is een toenemende besef van die vrijheid waarbij de natuurlijke paradox wordt opgeheven.

Het geheimenis van Christus heeft met erfenis te maken. Dit gaat veel verder dan de toekomstige heerschappij in het Messiaanse tijdperk, maar heeft er deels wel mee te maken. Om deel te krijgen aan deze heerschappij heeft God bepaalde personen nodig, namelijk zij die hun eenheid in Christus kennen en geleerd hebben om hun leven neer te leggen voor de ander ('intercessie'). Dit alles is de essentie van wat Paulus leerde.

2. De Brief aan de Hebreeën

Het is onbekend wie de brief aan de Hebreeën heeft geschreven. Velen denken dat het Paulus is (wie anders?), en velen menen goede argumenten te hebben om dat te ontkennen. Het feit dat de Bijbel de schrijver niet noemt, maakt het voor ons ook niet van groot belang om het te weten. Interessant is wel dat Paulus schijft: *“En Hij, de Here van de vrede, geve u de vrede, voortdurend, in elk opzicht. De Here zij met u allen. Een eigenhandige groet van mij, Paulus. Dit is een waarmerk in elke brief: zo schrijf ik. De genade van onze Here Jezus Christus zij met u allen”* (2 Thess. 3:16-18).

Het waarmerk van elke brief van Paulus is de drievoudige vermaning-groet-genadewoord.

Ditzelfde waarmerk zien we in Hebreeën 13:22-25:

“Ik vermaan u, broeders, houdt mij dit woord van vermaning ten goede, want ik schrijf u maar kort. Weet, dat onze broeder Timotheüs in vrijheid gesteld is; als hij spoedig komt, zal ik met hem u bezoeken. Groet al uw voorgangers en al de heiligen. De broeders uit Italië laten u groeten. De genade zij met u allen.”

De brief was hoogstwaarschijnlijk verzonden vanuit Italië, mogelijk Rome. Ook de vroege kerkschrijvers aanvaardden de brief als een schrijven van Paulus. De kerkvader Athanasius die de uiteindelijke canon van het Nieuwe Testament heeft gepresenteerd (4^e eeuw), sprak over “de veertien brieven van Paulus”, waarvan Hebreeën deel uitmaakte.

Vijf hoofdwaarschuwingen

De brief aan de Hebreeën centreert zich rond vijf hoofdwaarschuwingen (Hebr. 2:1-4; 3:1-4:13; 5:11-6:20; 10:26-38; 12:14-29), en hebben allemaal te maken met de erfenis die aan christenen wordt aangeboden. De uitdaging van heel deze brief is: *“Mis je erfenis niet!”*. Het verlies van onze erfenis heeft niets te maken met het verlies van eeuwig heil, maar met het doel van ons heil. We spreken dan ook niet van het verliezen van voorrechten in de eeuwigheid, maar van het verliezen van voorrechten die in het Messiaanse tijdperk van duizend jaar gelden: *“Zijn huis zijn wij, indien ... want wij hebben deel gekregen aan Christus, mits ... Heden, indien ...”* (Hebr. 3:6, 14, 15). Een christen kan zijn erfenis in het duizendjarig vrederijk missen, maar niet zijn of haar eeuwig heil. Gods doel is om in de komende bedeling christenen als mede-erfgenamen te laten delen in de heerschappij van Christus vanuit de hemelen over deze aarde. Voor die taak is een grote voorbereiding nodig en een zware training. Onze wedergeboorte alleen is hiervoor niet toereikend. Heersen met Christus is niet een zaak van een reeds verkregen positie, maar van waardigheid (2 Thess. 1:5). Pas dan komen wij in een positie om het koninkrijk te beërven en met Hem te heersen in het komende koninkrijk.

De Bijbel spreekt van het *“evangelie van de genade”* en van *“het evangelie van het koninkrijk”* (Hand. 20:24-25). Deze twee uitdrukkingen van het evangelie hebben gemeen dat zowel de genade als het koninkrijk het hele panorama van ons geestelijk leven omvatten.

Het leven in Christus is steeds uit genade en steeds binnen de sfeer van het koninkrijk. Genade en het koninkrijk zijn twee kanten van één medaille en zijn niet van elkaar te scheiden. Toch is het opmerkelijk dat Paulus in Handelingen 20:27 zegt dat hij niet heeft nagelaten al de raad van God te verkondigen. Wanneer we naar de verschillende aspecten van behoud kijken, dan zien we dat 'genade' een sleutelwoord is voor ons eeuwig behoud (Ef. 2:8,9), maar dat het sleutelwoord van het koninkrijk van God steeds het woord 'erfenis' is (vgl. 1 Cor. 6:9,10; 15:50; Gal. 5:21).

De volle raad van God begint met de genade van Christus' volbrachte werk en eindigt met het wel of niet verwezenlijken van een Messiaanse erfenis. Het christelijke leven gaat om meer dan eeuwige redding alleen! Het heeft een doel dat wij kunnen missen.

Het is opmerkelijk dat in de vijf hoofdwaarschuwingen in het boek Hebr. een progressie is te zien.

De eerste waarschuwing (Hebr. 2:1-4) is een algemene waarschuwing om ernst te maken met ons toekomstig beërfd heil.

De tweede waarschuwing (Hebr. 3:1-4:13) spreekt over de Israëlieten die vielen in de woestijn en hun erfenis misten.

De derde waarschuwing (Hebr. 5:11-6:20) brengt ons over de Jordaan, waar de volheid van de Geest wordt gekend. We kunnen maar één keer de Jordaan oversteken en daarom moeten we waakzaam zijn in de strijd in het beloofde land. Steeds moeten we in de gehoorzaamheid van het geloof staan in de mate van het licht en de openbaring die we hebben gekregen.

De vierde waarschuwing (Hebr. 10:26-39) is een verdere aansporing om in het beloofde land onze vrijmoedigheid niet prijs te geven, te volharden en niet nalatig te worden.

De vijfde waarschuwing (Hebr. 12:14-29) brengt ons in het beloofde land bij de berg Sion. De burcht Sion was het laatste bolwerk dat uiteindelijk door David werd veroverd (2 Sam. 5:6-10).

“Mis je erfenis niet!”

We hebben eerder gezien dat onze erfenis naar Christus Zelf verwijst en naar alle dingen die in en door Hem zijn geschapen (Col. 1:15-17), en in Hem hun bestaan hebben en door de Vader aan Christus zijn gegeven als Zijn eigendom. Christenen zijn mede-erfgenamen van alles wat in Christus zijn bestaan heeft, dat wil zeggen in alles wat Hij heeft geschapen, in Zijn heerschappij en in het deelnemen aan de Goddelijke natuur.

“Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene van de ganse schepping, want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen; en Hij is voor alles en alle dingen hebben hun bestaan in Hem” (Col. 1:15-17).

De boodschap van de brief aan de Hebreeën

De brief werd geschreven aan gelovigen onder de wet die door moeilijke tijden gingen. Het doel was om een openbaring te geven van Gods doel door de eeuwen heen. Dat doel wordt verwezenlijkt door Gods Zoon en door verlorene zonen, zoals wijzelf. De brief begint met de Zoon van God als afdruk van de Vader. Gods doel is om een grote familie van zonen te hebben die een treffende gelijkenis vertonen met Zijn Eniggeboren Zoon, Jezus Christus:

“Want het voegde Hem, om wie en door wie alle dingen bestaan, dat Hij, om vele zonen tot heerlijkheid te brengen, de Leidsman hunner behoudenis door lijden heen zou volmaken” (Hebr. 2:10).

God gebruikt de Israëlieten als een type van onze geestelijke wandel naar het beloofde land. Egypte is het beeld van de wereld en onze slavernij aan de zonde. Het bloed en de dood van het Paaslam zijn types van wat heeft plaatsgevonden op Golgotha, gevolgd door de tocht door de Schelfzee als type van onze dood met Christus.

De wandel van de Israëlieten in de woestijn was in het algemeen problematisch vanwege hun ongelooft:

“Wie waren het dan, die, hoewel zij de stem gehoord hadden, God verbitterden? Waren dat niet allen, die onder Mozes uit Egypte waren uitgegaan? En van wie heeft Hij een afkeer gehad, veertig jaren lang? Was het niet van hen, die gezondigd hadden en wier lijken in de woestijn lagen? Aan wie anders zwoer Hij, dat zij tot zijn rust niet zouden ingaan, dan aan hen, die ongehoorzaam geweest waren? Zo zien wij, dat zij niet konden ingaan wegens hun ongelooft” (Hebr. 3:16-19).

De Israëlieten riepen voortdurend de hulp in van Mozes, de wetgever, maar zij faalden, op Kaleb en Jozua na, het beloofde land binnen te gaan. Gods doel was dat het volk Zijn rust zou ingaan door geloof:

“Want wie tot zijn rust is ingegaan, is ook zelf tot rust gekomen van zijn werken, evenals God van de zijne. Laten wij er dus ernst mede maken om tot die rust in te gaan, opdat niemand ten val kome door dit voorbeeld van ongehoorzaamheid te volgen” (Hebr. 4:10,11).

Het einddoel van de Israëlieten was om het beloofde land binnen te gaan. Dat land is Christus Zelf en de ernst die wij moeten maken, is hoe we tot de Christus, onze Rust, moeten binnengaan.

Het is de Rust van een HUIDIG en een TOEKOMSTIG behoud, voor hen “*die het heil (behoud, zaligheid ZULLEN beërven*” (Hebr. 1:14). Het behoud waarover de brief aan de Hebreeën spreekt, is dan ook niet ons eeuwig behoud en de rechtvaardiging van zondaren, maar om vele zonen tot heerlijkheid te brengen. In de brief worden de zonen individueel aangesproken om tot Gods rust in te gaan. De brief is zó gewichtig dat er een kroon van toekomstig heil mee te verliezen valt. Ons eeuwig heil kunnen we niet verliezen, maar wel de heerlijkheid van komende Messiaanse tijdperk dat weer verband houdt met ons leven op basis van Galaten 2:20. De consequenties zijn enorm.

Christus het Beloofde Land

De boodschap van Galaten 2:20, als HUIDIG behoud, gaat verder dan dat Christus VOOR ons is gestorven, verder dan Hij IN ons woont als aparte identiteit. Galaten 2:20 sluit elke dualiteit uit, we zijn één met Christus, zoals Hij één was met de Vader. Thomas Merton (1915-1968) schief eens treffend: *“Je moet dualisme voor een lange tijd ondergaan om te zien dat het er niet is”*. Het is een grote dag in ons geestelijk leven dat we zien dat er geen dualisme is in ons geestelijk leven. Het is de dag dat we zien wie we werkelijk zijn, namelijk *“niet meer mijn ik, maar Christus”*. Dualisme spreekt van ik en Christus, ik met Christus en ik voor Christus. Dit dualisme kleurt dan onze visie op hoe Christus in ons gestalte krijgt. De dag moet echter komen dat het is *“Christus ALS mij”*. Christus is ons leven geworden en we zijn volmaakt in Hem. Dit is steeds ons uitgangspunt. We leven daarom niet van onvolmaaktheid naar volmaaktheid, maar van volmaaktheid naar volmaaktheid, van geloof naar geloof, van heerlijkheid naar heerlijkheid. Christus is het Beloofde Land, dus zijn ook wij het beloofde land, omdat wij één geest zijn met Hem.

“Christus ALS mij” is de doorbraak die God beoogt. Gods werk is dat we afstevenen op het Messiaanse tijdperk, waarbij het nodig is wat staat in Hebrëen 12:26-29:

“Toen heeft zijn stem de aarde doen wankelen, doch thans heeft Hij een belofte gegeven, zeggende: Nog eenmaal zal Ik niet slechts de aarde, maar ook de hemel doen beven. Dit: nog eenmaal, doelt op een verandering van de wankelbare dingen als van iets, dat slechts geschapen is, opdat blijve, wat niet wankel is. Laten wij derhalve, omdat wij een onwankelbaar koninkrijk ontvangen, dankbaar zijn en hierdoor God vereren op een Hem welbehagelijke wijze met eerbied en ontzag, want onze God is een verterend vuur.”

We staan op de rand van een nieuw tijdperk. Dat tijdperk zal een ongekende reformatie inhouden; alles zal geschud worden. Zelfs het christendom als godsdienst zal geschud worden en verdwijnen, want het leven in Christus is geen godsdienst. Alleen Christus zal overblijven die alles in alles moet zijn in zijn lichaam, de gemeente, en over de volken. Het nieuwe tijdperk zal in essentie geestelijk van aard zijn. Eindelijk zal het lichaam van Christus dan de woorden van Paulus begrijpen dat er geen dualisme bestaat tussen Christus en de gelovige die denkt meer op Hem te gaan lijken. Dan zullen we onze juiste verhouding tot de wet zien (Gal. 2:19; Hebr. 3:1-6), en weten dat we *“Christus zijn in onze menselijke vorm”* (Gal. 2:20), want alleen op deze wijze kan Hij alles in ons zijn. De tijd komt dat de gelovige zal erkennen dat *“zoals Hij is, ook wij zijn in deze wereld”* (1 Joh. 4:17b). Het wankelbare zal verdwijnen en het onwankelbare zal in beeld komen, waarbij we uiteindelijk onze ogen zullen opslaan en Jezus ALLEEN zien (Matt. 17:8).

In Hebrëen 5:10 wordt het priesterschap van Christus naar de ordening van Melchizedek geplaatst binnen een volwassen kennis van Christus, bij hen die *“die hun zintuigen door het gebruik ervan geoefend hebben om te kunnen onderscheiden tussen goed en kwaad”* (5:14). Zo is deze brief een verdere toename van Gods openbaring in het Nieuwe Testament.

Studievragen

1. Wat maken de brieven van Paulus uniek in het Nieuwe Testament?
2. Wat versta je onder het “geheimenis van Christus”?
3. Waar vinden we het geheimenis al in de evangeliën?
4. Waarom is Galaten 2:20 een paradox?
5. Wat maakt de brief aan de Hebreëen uniek in het Nieuwe Testament?
6. Waar hebben de vijf hoofdwaarschuwingen betrekking op?
7. Waarom is deze brief niet aan onverloste mensen geschreven?
8. Waar staat het ‘Belofde Land’ voor in de brief aan de Hebreëen?